

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 6 februarie 2016, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **2 Tes. 2:13-17**: „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să câpătați slava Domnului nostru Isus Hristos. Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Și însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde, să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!”.

Totul este posibil pentru că El este aici prezent. Totul este posibil celui ce crede – așa a spus-o El și așa rămâne. Noi suntem într-o legătură interioară cu toți aceia care cred mesajul lui Dumnezeu. Și nu doar o spunem, ci cu adevărat este așa. Există doar o direcție principală și multe direcții care deviază, așa cum este grâul și multă, multă neghină. Așa este în domeniul natural și la fel este și în cel duhovnicesc. În acest timp există o direcție de credință adevărată care se orientează numai după Cuvântul lui Dumnezeu și aduce înapoi în Cuvântul Scripturii tot ceea ce a spus fratele Branham; ei nu despart Biblia de ceea ce a spus prorocul, ca să-și aducă propriile lor învățături, ci cu toată inima aduc totul înapoi în Scriptură. Desigur, există multe direcții care deviază, dar nu ne vom referi acum la ele. Dar voi aminti un singur lucru ca să înțelegeți ceea ce se petrece pe pământ, cum îl amintesc ei pe fratele Branham, și ce fac ei cu aceasta și cu ceea ce a făcut Dumnezeu în mod supranatural în timpul nostru. Eu v-o spun cu un singur motiv: ca să devenim mai mulțumitori, ca să înțelegem totul corect, prin har. Pentru că nu avem gânduri și închipuiri proprii, ci noi ne încredem în Cuvânt și ne orientăm după acesta, știind că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci.

În principal este vorba despre lucrurile supranaturale pe care le-a făcut Dumnezeu în slujba fratelui Branham. Trebuie să vă închipuiți odată. Chiar și la cimitir, pe piatra funerară a mormântului fr. Branham, este pusă fotografia cu norul supranatural. În stânga și-n dreapta fotografiei sunt scrise numele celor care au plecat Acasă, în mijloc este fotografia cu norul, iar dedesubt, în mijloc, este textul din Luca 21:27 „*Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Și orice ochi Îl va vedea*”. Ce înșelăciune, ce rătăcire, ce neînțelegere! Când s-a întâmplat acest lucru în 28 februarie 1963, fratele Branham a primit porunca să se întoarcă la Jeffersonville ca să vorbească despre cele șapte peceti. Îngerul Domnului i-a spus: „Întoarce fotografia înspre dreapta” pentru că Domnul S-a uitat în jos spre pământ. Și el a trebuit să întoarcă fotografia spre dreapta pentru ca Fața Lui să poată fi văzută. Apoi fratele Branham a spus: „Aici El Se arată ca Judecător, în alb”. Fratele Branham face comparația: „Așa cum judecătorii englezi din vechime, care aveau cea mai înaltă autoritate, purtau o perucă albă când pronunțau sentința finală” tot așa „Aici El este arătat ca Judecător și judecata începe în casa lui Dumnezeu”. Apoi el a vorbit despre cele șapte peceti, fiindu-i descoperit ceea ce a dorit Dumnezeu să ne spună. Dar dacă apoi pe o piatră funerară a unui mormânt se expune așa ceva, atunci este de neconceput. Este de neconceput ce fac unii pentru a proslăvi un om.

Noi nu proslăvim pe nici un om, ci cu toții dăm cinstea doar Dumnezeului celui viu care este atotputernic din veșnicie în veșnicie, pentru că numai El singur este vrednic de închinare. Pentru clarificare, versetul scris pe mormânt este valabil pentru timpul de după necazul cel mare, când se va arăta semnul Fiului omului pe cer. Nu înainte de răpire, ci doar după necazul cel mare se va arăta semnul Fiului omului. Așa este scris aici. Haideți să citim cele două versete pentru ca noi toți să știm că așa este scris și exact așa se va întâmpla. Mai întâi va avea loc răpirea; revenirea lui Isus Hristos este exprimată și descrisă clar și răspicat în Matei 24:27: „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului*”. Nu cum învață mulți: „Că Domnul Se va coborî în etape”. Oh, ceea ce se spune este de neconceput! Sfânta Scriptură vorbește cu cuvinte clare și cel mai simplu om, și chiar și un nebun nu poate rătăci dacă se ține doar de

Cuvântul lui Dumnezeu și respectă Cuvântul ca autoritate finală. S-o citim încă o dată: „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus....*”. Cât durează aceasta? O zi, trei ani, cinci zeci de ani? Nu! Ci așa cum a scris Pavel în 1 Cor. 15:52: „*într-o clipă, într-o clipeală din ochi*”. Când iese fulgerul nici n-ai timp să închizi ochii și să-i deschizi că totul a trecut deja. Apoi vers. 29-30: „*Îndată după acele zile de necaz «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.» Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului...*”. Atunci când se întâmplă aceste lucruri, după necazul cel mare, se va arăta în cer semnul Fiului omului, când soarele se va întuneca, când va începe ziua Domnului.

Cât timp să mai propovăduim Adevărul? Până când ultimul a înțeles și, în teamă de Dumnezeu și de Cuvântul Său, spune «Da» la ceea ce a spus Domnul în Cuvântul Său. Aici am putea merge la Apoc. 1:7, am putea merge la Daniel 7, am putea citi toate aceste versete biblice. Mergem la Apoc. 6:12 ca s-o putem încadra exact acolo de unde aparține. Nu vă puteți da seama ce durere produce în interiorul meu când numele fratelui Branham este folosit ca paravan și apoi sunt infiltrate învățături străine. William Branham a fost un proroc al Cuvântului, un bărbat trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu în acest timp. Dar unuia care mergea la vânătoare cu fratele Branham, i-a trecut prin cap să fotografieze un munte care are o creastă asemănătoare cu o față de om; și dacă cineva mai are și puțină fantezie... O puteți vedea în această fotografie; aici este un munte, aici este un profil de cap, apoi William Branham este plasat lângă munte și după aceea descrierea: „Dumnezeu l-a gravat acolo pe acest bărbat pentru veșnicie”. Am putea s-o rupem și s-o aruncăm la gunoi, nu este nimic altceva decât un cult omenesc. Nu mai pot suporta aceasta! Noi nu suntem aici ca să dăm cinstea unui om și să împrăștiem răstălmăciri. Noi suntem aici ca să propovăduim întregii omeniri Evanghelia veșnic valabilă, mântuirea.

Dragi frați și surori, dacă suntem foarte sinceri, atunci știm că este scris că Dumnezeu a făgăduit să-l trimită pe prorocul Ilie înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului ca să aducă totul în starea corectă, să reazeze totul în starea care a fost la început. Dar nu direcții și învățături noi. Ci așa cum a spus de fiecare dată prorocul: „Înapoi la

început, înapoi la Cuvânt, înapoi la original, la temelia originală, la ceea ce a fost la început, la ceea ce s-a predicat la început”. Dumnezeu ne-a dăruit acest har.

Dar acum al doilea punct care ne privește pe noi. Dacă noi credem că Dumnezeu Și-a ținut făgăduința de a aduce un Cuvânt de restituire, atunci iubii frați și surori, vă rog să ne trezim și să-I spunem Domnului: „Nu ne este suficient că «doar am auzit mesajul, că totul trebuie să fie reșezat în starea de început, că totul este restituit, că la sfârșit totul va fi așa cum a fost la început» și în noi încă nu se întâmplă nimic”. În noi trebuie să fie o dorință atât de fierbinte încât să spunem: „Iubite Domn, Tu ai dat făgăduința și noi o credem din toată inima. Pune Tu această dorință adâncă în noi pentru ca noi să dorim cu adevărat să trăim restituirea tuturor lucrurilor care au fost la început în Biserică; și chiar dacă va fi pentru o scurtă perioadă de timp, trebuie să fie așa pentru că Dumnezeu a spus-o așa. De aceea toate darurile, slujbele și învățăturile care au fost la început, trebuie să fie la fel și la sfârșit. Pur și simplu trebuie să fie așa. Dacă la început s-a predicat pocăința și iertarea păcatelor, atunci și noi la sfârșit trebuie să propovăduim pocăința, întoarcerea la Domnul și toate învățăturile de bază ale Sfintei Scripturi. Dar toți trebuie să le primească, să le creadă, să le trăiască și să spună: „Doamne, eu vin la Tine, mă pocăiesc, recunosc înaintea Ta că n-am trăit așa cum Tu ai dorit. Mă plec înaintea Ta și Te rog să mă ierți!” Iertarea îți stă la dispoziție, dar tu trebuie să-L rogi ca să primești această iertare. Dacă tu nu-L rogi să primești iertarea, atunci tu nu o poți primi, nu vine automat. Credința vine în urma auzirii Cuvântului propovăduit și ca efect al vestirii vine dorința trăirii lucrurilor pe care le-a făgăduit Dumnezeu prin Cuvântul Său. Noi cu adevărat ne întoarcem la început. Este scris: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”*. Predica, pocăința, credința, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt aparțin împreună. Noi trebuie să ajungem în această stare. Dragi frați și surori, este vorba de chemarea afară, de pregătirea Bisericii Mireasă a lui Isus Hristos în acest timp. Aceasta nu o spunem doar, aceasta trebuie să se întâmple prin har și va fi așa pentru că Dumnezeu a făgăduit-o în Cuvântul Său. Dacă noi cercetăm Fapte 2, Fapte 8, Fapte 10, Fapte 19

vedem că de fiecare dată predica, credința, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt aparțineau împreună. Dorința mea interioară, rugăciunea mea este ca Dumnezeu să pună în noi o dorință atât de adâncă și mișcătoare, încât să ne cutremure, încât să spunem: „Iubite Domn, Tu ai dat făgăduința că înaintea revenirii Tale totul va fi reșezat în starea corectă așa cum a fost la început. Tu îți ții Cuvântul și eu cred ceea ce ai spus Tu. Permite să se întâmple în mine, cu mine și prin mine, ca să fie cu adevărat o dorință adâncă în mine”, pentru ca Dumnezeu să poată astâmpăra această dorință, prin har.

Dacă mergem la început, la Domnul și Răscumpărătorul nostru iubit, vedem că El n-a trebuit să Se pocăiască, dar El a luat asupra Sa toate păcatele noastre. El S-a botezat și când a ieșit din apă, cerul s-a deschis și Duhul Sfânt s-a coborât peste El. El și astăzi este Același care botează cu Duhul Sfânt și cu foc, care isprăvește în noi toți lucrarea de răscumpărare. Scumpi frați și surori, cum am spus deseori, prin botezul în apă noi dăm mărturie că stăm de partea lui Dumnezeu. Prin botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu dă mărturia că El stă de partea noastră. Prin botezul în apă noi Îi spunem lui Dumnezeu «Da-ul» nostru prin credință, în ascultare. Dar înainte de aceasta tu trebuie să te pocăiești. N-are niciun sens să spui: „Da, dacă botezul este necesar, atunci mă las botezat”. Nu! Mai întâi pocăiește-te, întoarce-te la Dumnezeu, să-ți pară rău de ce ai făcut. Întoarce-te la El. Lacrimile sunt manifestarea trăirii pocăinței. Tu îți recunoști situația și apoi vii așa înaintea Domnului. Și apoi, trăind neprihănirea, străpungi prin rugăciune la mulțumire și laudă față de Dumnezeu.

În adunările de trezire noi de fiecare dată foloseam exprimarea: „A străpuns el? A străpuns ea?” Câteodată noi rămâneam stăruitori în rugăciune ceasuri întregi. Apoi sosea clipa când rugăciunile și lacrimile se opreau și cântarea de laudă, mulțumirea, închinarea spre Dumnezeu străpungea și cu adevărat știam: „Păcatele îmi sunt iertate. Eu am primit har înaintea lui Dumnezeu”.

Iubiților, cu adevărat suntem foarte, foarte aproape de sfârșitul timpului și noi trebuie să ajungem într-un necaz interior și să spunem: „Doamne, împlinește-Ți Cuvântul cu noi toți, prin har”. Dragi frați și surori, să mai spunem și aceasta. În trezirile care au avut loc, când s-a predicat pocăința, ascultătorii s-au pocăit; când s-a predicat

neprihănirea, atunci oamenii care auzeau Cuvântul predicat au primit neprihănirea prin credință; dacă în acea trezire se predica sfințirea, atunci ascultătorii au primit Cuvântul sfințirii și au trăit sfințirea lor personală; dacă s-a predicat botezul cu Duhul Sfânt, oamenii l-au trăit. Vă puteți uita în secolul trecut, fie că a fost în 1906, în 1909 și după aceea, peste tot unde a fost propovăduită mântuirea deplină, a fost propovăduit și botezul cu Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt cădea și oamenii au crezut propovăduirea și ei au trăit ceea ce a fost propovăduit. Ceea ce se vestește astăzi, noi trebuie s-o trăim astăzi, Dumnezeu a rânduit-o în felul acesta. Eu sunt sigur și convins că nu este suficient să spui că fratele Branham a avut o slujbă deosebită de restituire, a avut o împuternicire din partea lui Dumnezeu, daruri de vindecare. Dar cum este cu noi? Care este starea noastră?

O spun încă o dată cu mare plăcere. Eu sunt convins că Dumnezeu Își desăvârșește lucrarea de răscumpărare și credem din toată inima că Dumnezeu a trimis un proroc. Scumpi frați și surori, Dumnezeu ne-a arătat-o nu numai în Cuvânt, ci ne-a introdus până în cele mai mici detalii. De exemplu în Maleahi 3:1 sunt scrise două lucruri: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea*” – este prima jumătate a versetului; această primă jumătate a versetului s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul. Dar a doua jumătate a versetului: „*Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Îngerul legământului*” încă este la viitor. Și când Îngerul Legământului din Apoc. 10 va coborî, atunci Templul va fi fost zidit, slujba celor doi proroci va fi fost încheiată; atunci este scris: „*Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu*” (Apoc. 11:1). Apoi vine lucrul principal; în Mal. 4:5-6 sunt scrise două lucruri: „*El va întoarce inima părinților spre copii*” (Mal. 4:6a) și: „*inima copiilor spre părinții lor*” (Mal. 4:6b). În Luca 1:16-17 este scrisă doar prima parte: „*ca să întoarcă inimile părinților la copii*” (Mal. 4:6a). Partea a doua din Mal. 4:6b nu este amintită aici; și fiindcă partea a doua este făgăduința referitoare la Ilie, în Matei 17, Domnul a trebuit să le spună două lucruri. Un lucru este în Mat. 17:11: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile*”. Dar apoi, cu referire la slujba lui Ioan Botezătorul, pentru că prin slujba lui s-a împlinit prima parte din Mal. 3:1, El a putut spune: „*Dar vă spun că Ilie a și*

venit, și ei nu l-au recunoscut". Vă spun, acest Cuvânt sfânt al lui Dumnezeu este minunat! Dacă te uiți cât de exact călăuzește Duhul lui Dumnezeu, cum descoperă și îți arată legăturile!

Cum am spus de repetate ori, întrebați pe cei mai mari predicatori penticostali de pe pământ, indiferent din ce țară, despre făgăduința că Dumnezeu va trimite un proroc. Și dacă apoi le spuneți de Matei 17:11, toți resping și spun că această făgăduință s-a împlinit demult. Dar sunt două lucruri. Un lucru: la prima venire a lui Hristos; și al doilea lucru: acum înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Atunci inimile părinților vechi testamentari trebuiau întoarse spre copiii nou testamentari; acum, inimile copiilor noului legământ trebuie să fie întoarse înapoi la părinți, la felul cum s-a propovăduit la început, astfel încât inimile noastre să fie aduse înapoi la starea de la început. Totul este rânduit, dar nu totul este scris într-un capitol și nu este scris totul într-un verset; un lucru este scris într-un loc, cealaltă parte este scrisă în alt loc. Dumnezeu a călăuzit așa ca să fie descoperit prin Duhul Sfânt. Dacă nu, atunci noi nu o putem vedea, citim doar aceste texte, fără ca să știm din ce context fac parte.

O spun de fiecare dată, scumpi frați și surori, pentru mine este minunat că Dumnezeu ne-a dăruit această legătură prin har, că am recunoscut timpul, ceasul, mesajul și mesagerul și ne lăsăm încadrați de Dumnezeu. Așa cum a fost la început, la fel trebuie să fie acum și așa va fi acum la sfârșit.

Câteodată amintim dezvoltările greșite cu o foarte, foarte mare durere. Poate într-o scrisoare circulară voi atinge pe scurt una sau alta, și aceasta o voi face doar ca să ajut. Doar un lucru: din anul 1981, când fiul prorocului și-a început lucrarea lui, referindu-se la Apoc. 10:7, n-a amintit-o ca fiind vocea celui de-al șaptelea înger, ci vocea lui Dumnezeu și a folosit titlul oficial de „Voice of God (Vocea lui Dumnezeu)". Dar în Apoc. 10:7 este un anunț, este anunțul: „*în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui*". Dar aceasta încă nu le-a fost suficient, și atunci ei au făcut afirmația: „Trebuie să credem fiecare cuvânt pe care l-a exprimat prorocul. Cine nu crede fiecare cuvânt exprimat de proroc, acela n-a recunoscut vocea lui Dumnezeu".

Scumpi frați și surori, vă mai spun o dată: suntem mulțumitori pentru slujba pe care Dumnezeu a dăruit-o, dar fanatismul și rătăcirile să rămână departe de noi; să rămână departe de noi pentru totdeauna, până în vecii vecilor! Iubitul nostru frate Branham a fost și el doar un om. Și cine a ascultat predicile lui atât de des ca mine, poate să-și dea seama că el a fost doar un om ca tine și ca mine, dar cu o chemare deosebită și o trimitere specială. Dar dacă el vorbește 32 de minute fără ca să predice, relatează unele trăiri și amintește unele lucruri, atunci nu totul este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Dar după ce începe predica, el spune de trei ori, una după alta: „Enoh a fost al șaptelea patriarh de la Noe”; atunci eu știu exact ceea ce el a vrut să spună: „Enoh a fost al șaptelea patriarh de la Adam”. Apoi câteva minute mai târziu el spune încă o dată: „Enoh a fost al șaptelea patriarh de la Noe”. Atunci eu știu ceea ce a vrut el să spună. Și el a fost doar un om ca și noi. De aceea fraților nu vreau să intru în toate detaliile, dar cu adevărat este o mare durere. Întreaga lume este împotriva mea și a noastră pentru că noi avem curajul să dăm dreptate Cuvântului lui Dumnezeu, să credem din inimă ceea ce este scris în Biblie și pentru totdeauna s-o lăsăm așa cum este scris. Acesta este harul: ca slujba pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o s-o încadrăm biblic și apoi noi să ne lăsăm încadrați biblic, cu toată seriozitatea și să rămânem treji.

Odată fratele Branham s-a rugat pentru bolnavi și a observat că nu toți au fost vindecați pe loc. Știți ce a făcut el după aceea? Cu adevărat el a spus: „Dumnezeu a vorbit, dar poate că a durat opt sute de ani până s-a întâmplat”. Da. După aceea frații predică: „Doar după opt sute de ani s-a întâmplat ceea ce Dumnezeu a exprimat”. Nu! Fratele Branham a vrut să spună următoarele: „Dacă Dumnezeu nu a vindecat pe loc, atunci El va vindeca indiferent cât va dura, pentru că Dumnezeu stă de partea Cuvântului Său”. Mințile stricate să rămână acolo unde sunt.

Îi mulțumim Dumnezeului nostru atotputernic! Domnul nostru a spus de fiecare dată: „Ați înțeles voi totul corect?”. Și eu trebuie să v-o spun din toată inima, cu un zâmbet pe buze: Dumnezeu mi-a dăruit har să mă transpun în gândurile bărbatului lui Dumnezeu. Nu doar să aud ceea ce a spus el, ci să știu ceea ce a vrut el să exprime: ca el să-i

încurajeze pe oameni să stăruie în credință, până când Dumnezeu va împlini ceea ce El a făgăduit.

Să mai cercetăm repede două, trei versete. Am citit locurile din Rom. 1, iar pe cel din Rom. 3 l-am cercetat de curând. Este puternic și încă o dată puternic dacă ne uităm în Sfânta Scriptură. Dar vă rog; în acest sfârșit de săptămână este pe inima mea ceva cu totul deosebit: că Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său și că El a prezis totul dinainte prin sfinții Săi proroci și a permis să fie scris. Aici în Rom. 1:1-2 este scris: *„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi”*. O făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în sfintele Scripturi.

Întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu a fost anunțat mai dinainte și totul a fost scris în Vechiul Testament. Cine merge la Isaia 65 acela poate citi despre cerul și pământul cel nou. Totul a fost scris. Scopul slujbelor prorocilor a fost că Dumnezeu nu face nimic pe pământ numai dacă mai întâi Își descoperă taina Sa slujitorilor Săi proroci. Așa cum este scris în Amos 3:7 rămâne valabil pentru totdeauna. Dumnezeu a descoperit prorocilor Săi întregul Său plan de mântuire, de la început până la sfârșit și l-a scris în Sfintele Scripturi ale Vechiului Testament. Dacă s-a numărat bine, în Noul Testament se face referire de 845 de ori la ceea ce a fost făgăduit în Vechiul Testament și ceea ce a fost spus de proroci pentru noi, cu adevărat s-a întâmplat. Nu că ei au spus de la ei înșiși ceea ce au dorit ei să spună, ci totul este fundamentat în Cuvântul lui Dumnezeu. Hristos a trebuit să sufere, așa cum este scris, și a înviat a treia zi, așa cum este scris. Nu s-a întâmplat totul așa cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu? Am putea merge de la un verset la altul. De la nașterea Lui, am putea merge direct la Matei 1 și putem citi direct de acolo, că a trebuit să se întâmple exact așa cum a spus Dumnezeu prin proroci. Totul a trebuit să se întâmple așa cum a fost anunțat dinainte. În Matei 1:22-23: *„Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu...»”*. Împlinirea Scripturii, împlinirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a anunțat mai dinainte prin prorocii Săi. Chiar și despre chemarea Domnului nostru din Egipt este scris în Mat. 2:15: *„Acolo a*

rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: «Am chemat pe Fiul Meu din Egipt»”. În Vechiul Testament avem două versete biblice: Osea 11:1: „...am chemat pe fiul Meu din Egipt”. Apoi înapoi în Exod 4:22-23: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: «Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească»”. Deja în Vechiul Testament în prorocia biblică a fost stabilit ceea ce se va întâmpla cu poporul Israel într-o bună zi, apoi desigur s-a și întâmplat. Apoi Mat. 2:17: „Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice...”. Atunci s-a întâmplat ceea ce a fost scris pentru atunci. Astăzi se împlinește ceea ce este scris pentru astăzi.

De aceea noi ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu și știm că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne veșnic. Eu nu știu ce înseamnă Cuvântul pentru voi. Pentru mine Cuvântul înseamnă totul. Eu sunt legat cu Dumnezeu prin Cuvânt și sunt mulțumitor. Nu sunt destul de înțelept ca să alunec în gânduri proprii. Pentru mine sunt suficiente gândurile lui Dumnezeu pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său, El care a spus: „*cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*”. Dacă noi citim astfel de versete biblice, atunci suntem pur și simplu bucuroși și mulțumitori din inimă și le luăm transpunându-le în timpul nostru.

Încă un verset din Mat. 2:23: „*A venit acolo și a locuit într-o cetate numită Nazaret, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proroci: că El va fi chemat Nazarinean*”. Pe lângă aceasta trebuie să citești Numeri 6 ca să știi că un nazarinean înseamnă un dedicat. El, Cel dedicat, trebuia să se afle în Nazaret, în orașul dedicaților pentru ca această prorocie să se împlinească.

S-o mai spunem o dată: mulțumesc! Mulțumesc din toată inima, mulțumesc că noi avem Vechiul și Noul Testament, făgăduințele și împlinirea lor, că cu adevărat în acest timp noi am primit întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru care ne-a fost descoperit ca niciodată mai înainte. Domnul ne-a ajutat să vedem toate aceste împliniri și suntem foarte, foarte mulțumitori pentru slujba fratelui Branham. Spun aceasta cu privire la mine; așa fi știut eu ce s-a întâmplat cu adevărat în Grădina Eden? Așa fi înțeles eu căderea în

păcat, aş fi înţeles răscumpărarea? A fost bărbatul lui Dumnezeu cel care a putut spune: „Îngerul Domnului a stat în camera mea şi mi-a spus ceea ce s-a întâmplat în aceeaşi zi, înainte de amiază şi după amiază”. De aceea noi vedem care a fost păcatul străvechi, originar. Nu doar punerea sub semnul întrebării a ceea ce a spus Dumnezeu. Fraţilor, cu aceasta începe. De aceea fratele Branham a spus: „Primul păcat este păcatul necredinţei”. Ce ne spune Domnul nostru? „*Şi când Duhul Sfânt va veni, va dovedi (convinge) lumea vinovată în ce priveşte păcatul. În ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred*” (Ioan 16:8). Acesta este păcatul originar, străvechi. Satan a venit elegant şi i-a spus Evei: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu...»?*”. Cu adevărat Dumnezeu a spus-o. Las-o aşa cum a spus-o Dumnezeu! Dar Duşmanul vine elegant şi pune un semn de întrebare frumos. Toţi teologii din ziua de astăzi, arătaţi-mi o denominaţie care nu pune un semn de întrebare în spatele acestui şi acelui verset: „Oare este într-adevăr aşa?” Cuvântul lui Dumnezeu este corect, dar cu teologii nu este în ordine pentru că ei nu respectă Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea noi suntem foarte mulţumitori că Dumnezeu ne-a descoperit şi aceasta atât de clar şi desluşit. „Mai întâi a pus sub semnul întrebării ceea ce a spus Dumnezeu, a dat ascultare Duşmanului şi imediat s-a şi întâmplat căderea”. Exact aşa este amăgirea din timpul nostru: „Să fi spus cu adevărat Dumnezeu...?” Cu adevărat Dumnezeu a spus ceea ce este scris în Biblie şi noi credem aceasta din toată inima şi din tot sufletul. Prin aceasta noi recunoaştem de ce Domnul nostru a trebuit să vină în trup de carne.

În aceste zile am citit şi în Catehism. Câte versete biblice sunt folosite în acesta! Toate sunt răstălmăcite după închipuirile proprii şi scoase din context. Este de neconceput. Cred că în Catehism sunt folosite sute de versete biblice cu scopul de a face credibile toate învăţăturile proprii. N-avem nevoie de nicio dogmă, avem nevoie doar de ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. De curând am scris: Ceea ce nu este scris în Biblie nu este biblic, ceea ce nu-şi are originea la apostoli nu este apostolic. Apostolic este doar ceea ce vine de la apostoli. Biblic este numai ceea ce este scris în Biblie. Laudă, cinste şi mărire atotputernicului Dumnezeu! Niciun compromis, nicio răstălmăcire! Ci să credem aşa cum zice Scriptura. Aceasta a fost şi

cerința Domnului nostru: „*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura*” (Ioan 7:38).

Să cuprindem ceea ce dorim să împărtășim astăzi în acest loc și cu toți frații și surorile noastre de pe întregul pământ. Dumnezeu a privit cu milă la noi, la poporul Său și a împlinit făgăduința Lui: înaintea zilei înfricoșătoare a Domnului, El a trimis un proroc; aceasta El însuși a făgăduit-o și a spus-o. Fiți odată sinceri. Toate confirmările supranaturale; în fiecare adunare a coborât stâlpul de foc sau de nor și fratele Branham a putut spune: „Acum este peste sora respectivă, peste fratele respectiv”; a putut spune: „Îngerul Domnului este aici pe platformă la mai puțin de un metru depărtare de mine”. Dumnezeu S-a descoperit în timpul nostru în mod supranatural, și l-a trimis pe prorocul Său. Întrebarea aceasta o repetăm încă o odată: nu doar cu referire la Sfânta Scriptură „Ați înțeles voi totul corect?”, ci și în legătură cu ceea ce a propovăduit fratele Branham: „Ați înțeles voi totul corect?” Știți voi de ce? Pentru că am încadrat-o în Biblie. Dumnezeu este credincios. Nu este vrednicia ta sau a mea, ci este călăuzirea Dumnezeului atotputernic în timpul nostru. Pentru că Biserica Mireasă va fi o Mireasă curată a Cuvântului, așa cum Mirele a fost Cuvântul curat și sfânt, care a devenit trup de carne. Și toate făgăduințele care s-au referit la El s-au împlinit. Eu le-am citit. În ultimele douăzeci și patru de ore când Domnul nostru a murit pe crucea Golgotei s-au împlinit exact 24 de prorocii din Vechiul Testament. Totul a fost scris și s-a întâmplat așa cum a fost prezis dinainte. Noi suntem mulțumitori din toată inima că doar Sfânta Scriptură este absolutul nostru. Așa a fost cu Ilie, cu prima venire a lui Hristos, cu a doua venire a lui Hristos. Voi trebuie să mai cercetați doar un singur verset biblic. În Ioel este scris despre ziua înfricoșătoare a Domnului, în Fapte 2:20 este scris despre ziua strălucită a Domnului. De ce? De ce este așa? Prima clipă este clipa minunată când Mireasa va fi luată sus. Dar apoi, când soarele se va întuneca și ziua Domnului va începe, atunci va fi ziua înfricoșătoare. Minunat! Minunat este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, începând de la primul până la ultimul capitol. Și avem dreptul să trăim în acest timp în care Domnul ne călăuzește cu adevărat înapoi la început. Dorința noastră interioară absolută este: „Doamne, intră Tu în dreptul Tău. Fie ca Cuvântul Tău să devină

realitate, să se adeverească”. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vină peste noi toți, pentru ca Cuvântul scris să devină un Cuvânt viu care ne-a fost descoperit și noi toți, împreună, să trăim ultima parte a istoriei mântuirii. Puteți voi urma toate acestea? Toți frații și toate surorile de pe întreg pământul? Nu o nouă direcție de credință, nu o religie! Să spunem și aceasta încă o dată. Toate denumirile se referă la fondatorul sau la fondatoarea lor. Nu vreau să dau nume, dar toate sunt cunoscute. Noi ne referim la Dumnezeu, la Isus Hristos, la sfântul Cuvânt și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toți prorocii, pentru toți apostolii, pentru Vechiul și Noul Testament; Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru fratele Branham pe care Domnul l-a putut folosi în mod neobișnuit și minunat în timpul nostru. Atotputernicului Dumnezeu Îi dăm toată lauda în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

Să ne ridicăm și să-I mulțumim Domnului împreună. Ne plecăm capetele, rămânem liniștiți în rugăciune, cu mulțumire înaintea Domnului. Scumpi frați și surori, nu avem nevoie de o predică lungă, ci noi trebuie doar să accentuăm punctele cele mai importante, ca să avem orientarea divină și să știm că noi credem numai ceea ce zice și cum zice Sfânta Scriptură și că Dumnezeu ne-a dăruit legătura cu Cuvântul Său. Fiecare trezire a pregătit următoarea trezire, următoarea și următoarea. În toate trezirile unii au rămas în urmă, bătând pasul pe loc; ceilalți au continuat cu următoarea trezire. O categorie s-a oprit din nou în trezirea respectivă, dar alții au mers mai departe; apoi din nou unii s-au oprit, iar alții au continuat mai departe. Fie că au fost metodiștii, fie că au fost baptiștii, toate trezirile au fost dăruite și binecuvântate de Dumnezeu. Prin întreaga Reformă a avut loc o străpungere la Evanghelie, la Cuvântul lui Dumnezeu, prin har, și de fiecare dată s-a pătruns tot mai adânc în Sfânta Scriptură. Apoi a urmat trezirea penticostală, iar după trezirea penticostală, începând cu anul 1946 a avut loc slujba puternică prin care s-a adus o străpungere puternică pentru trezirea de vindecare. Aceasta o confirmă toți: că Dumnezeu l-a trimis și l-a folosit pe fratele Branham pentru ultima trezire de vindecare. Dar după toate aceste evenimente a venit un martie 1963 și toți aceia care sunt din Dumnezeu și au primit har înaintea Lui n-au rămas la trezirea de vindecare, ci au mers mai departe, au urmat slujba până la deschiderea pecetilor; slujbă pe care

întreaga mișcare penticostală a respins-o. Dar rămășița care a căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu, a acceptat, a primit și are dreptul să aibă parte de ceea ce a descoperit Dumnezeu.

Scumpi frați și surori, cu adevărat noi trăim în ultima perioadă a timpului de har pe care Domnul ne-a dăruit-o înaintea revenirii Sale. S-o accentuăm încă o dată: fiecare trezire a fost frumoasă, a fost binecuvântată, dar să rămâi pe loc nu este bine. Mergi mai departe, continuă să mergi mai departe cu Domnul până la desăvârșire, până când vom vedea ceea ce am crezut. Faptul că acum Dumnezeu include toate popoarele și limbile, este și aceasta împlinirea lucrurilor scrise: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”*. Așa cum în Apoc. 2 și 3 este scris de șapte ori: *„Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul”*, ceea ce spune Duhul. Nu ceea ce spune predicatorul, ci ceea ce spune Duhul prin Cuvânt bisericilor. Noi suntem mulțumitori că n-am auzit doar cuvinte, ci că Duhul ne călăuzește în tot adevărul. Acum ne dedicăm Domnului și ținem pasul, așa cum am ținut pasul în interiorul nostru când s-a cântat „Maranata”. Atâta franceză știm și noi. Fiecare cunoaște însemnătatea cântării „Maranata” și noi toți știm că Domnul va veni. Domnul vine, Domnul vine. Ferice de cei ce sunt pregătiți să intre în odaia de nuntă a Mielului. Încă o dată mulțumire Domnului. Cu toții ne plecăm capetele înaintea Domnului și-L rugăm să ne binecuvânteze.

Scumpi frați și surori, acum sunt îndemnat să exprim un AȘA VORBEȘTE DOMNUL cu buzele mele. Eu cred și sunt convins, cu Biblia deschisă înaintea mea și înaintea Dumnezeului atotputernic, ceea ce i-a fost spus fratelui Branham în 11 iunie 1933. El chiar a accentuat că el a auzit vocea nu ca un tunet, ci ca un susur: „Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos așa mesajul care ți-a fost încredințat ție va premerge cea de a doua venire a lui Hristos”. Amin. Acesta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Aceste cuvinte i-au fost spuse fratelui Branham din norul supranatural, iar noi, prin har, putem primi, accepta și avea parte de aceasta.

Am înțeles noi totul corect? Amin.